

เมื่อไม่นานมานี้ได้มีหนังสือและบทความหลายเล่มที่กล่าวถึงประเทศไทยในฐานะที่จะเป็นเป้าหมายต่อไปของการคุกคามจากภัยคอมมิวนิสต์ การที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากหลักฐานประมาณ 2-3 ประการ คือ

1. การที่จีนคอมมิวนิสต์ ได้ทำการปรับปรุงเส้นทางสาย 46 จากเมืองสายถึงปักกิ่งในลาวเพื่อให้เป็นทางข้ามมายังตอนเหนือของไทย

2. การที่จีนคอมมิวนิสต์ได้ทำการโฆษณาชวนเชื่อว่าไทยจะเป็นเป้าหมายของการรุกรานถัดไปจากเวียดนาม และ

3. การที่จีนคอมมิวนิสต์ ได้ให้การสนับสนุนขบวนการก่อการร้ายในประเทศไทย

เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2512 ได้มีการเปิดอภิปรายซักถามขึ้นภายในคณะอนุกรรมการวิเทศสัมพันธ์ แห่งสภาสูงสหรัฐอเมริกา วุฒิสมาชิกฟูลไบรท์¹ ได้ทราบถึงข้อมูลจากเอกอัครราชทูตอังกฤษ² เกี่ยวกับภัยคอมมิวนิสต์ที่กำลังคุกคามประ-

เทศไทยซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ในขณะนี้ผู้ก่อการร้ายในประเทศไทยที่ถูกส่งมาจากจีนและเวียดนามเหนือรวมทั้งคนไทยที่เล็ดลอดออกไป รับการฝึกฝน ยุทธวิธี ของ สงครามกองโจร และกลับเข้ามาทำการบ่อนทำลายทางภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย มีจำนวนรวมทั้งหมดประมาณ 3,500 คน ซึ่งมีอาวุธพร้อม ทั้งนี้ไม่นับรวมถึงผู้ที่ให้การ สนับสนุน วงนอกอีกจำนวนหนึ่ง ความจริงเมื่อเทียบกับจำนวนประชากรประมาณ 33 ล้านของไทยแล้ว การคุกคามจากภัยคอมมิวนิสต์ ในจำนวนที่กล่าวมานี้ ยังไม่น่าจะนับว่าเป็นภัยร้ายแรงต่อความมั่นคงโดยรวมของไทย แต่อย่างไรก็ดี กลุ่มผู้นำทางการเมืองและเศรษฐกิจของไทย ถือว่าเป็นเรื่องรีบด่วนที่จะต้องทุ่มเทความสามารถทุกด้านเพื่อระงับภัยนี้

แต่สำหรับประชาชนไทยทั่วไปอีกประมาณ 90 % ที่มีได้มีส่วนในการปกครองบ้านเมือง มิได้ ถือว่า ภัย คอมมิวนิสต์ เป็น การ

1 วิลเลียม ฟูลไบรท์ (ดีโมแครต, ออร์แกนเซอร์) ประธานคณะกรรมการวิเทศสัมพันธ์สภาสูงสหรัฐอเมริกา

2 เดวิด มาร์ค อังเกอร์ เอกอัครราชทูตสหรัฐประจำประเทศไทย.

คุกคามเฉพาะหน้า ประชาชนเหล่านี้ได้รับความลำบากจากปัญหาอื่นที่ประเทศชาติกำลังประสบ เช่นการมีหนี้สินระหว่างชาตินันท์ พันตัว การใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย คุลยการค่าที่เสียเปรียบ และที่สำคัญที่สุดคือปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวงของรัฐบาล และวงราชการ ที่มีติดต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน และมีได้มีความพยายามจากกลุ่มใดที่จะกำจัดให้หมดสิ้นไปโดยเด็ดขาด

ในขณะนี้ปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวงหรือที่เรียกว่าการคอร์รัปชันมีส่วนเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับการที่พยายามเน้นว่าประเทศไทยกำลังถูกคุกคามจากภัยคอมมิวนิสต์ กล่าวคือ สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องทุ่มเทเงินจำนวนมากให้แก่ประเทศไทยเพื่อป้องกันภัยนี้ ส่วนหนึ่งของเงินนี้จะต้องใช้ในการก่อสร้างและบำรุงฐานทัพและทางสายยุทธศาสตร์ต่างๆในไทย ในฐานะที่ไทยได้ตกเป็นทั้งฐานทัพของสหรัฐในสงครามอินโดจีนปัจจุบัน นอกจากนี้เงินของรัฐในจำนวนอีกไม่น้อยได้ถูกใช้ไปในการฝึกฝนทหารไทยเพื่อไปร่วมรบในเวียดนาม และใช้ในการต่อต้านผู้ก่อการร้ายที่ทำการแทรกซึมอยู่ในประเทศไทยในขณะนี้ ซึ่งในการใช้เงินของสหรัฐทุกกระเปาะก็กล่าวมานี้ในประเทศไทย จะต้องมียุทธศาสตร์การคอร์รัปชัน

พัวพันอยู่ด้วยทุกเรื่องเริ่มตั้งแต่การก่อสร้างชนิดต่างๆตลอดจนให้บริการแก่ทหารสหรัฐที่เข้ามาพักผ่อนในประเทศไทย ภัยเหตุนี้จึงเกิดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจอย่างมากระหว่างประชาชนไทย ทั่ว ๆ ไป กับ บุคคลที่ "อยู่ใน วงการ" กล่าวคือ รายได้ประชาชาติคิดเป็นรายหัวของประชาชนไทยไม่เกิน 2,000 บาทต่อปีแต่มีนายทหารชั้นผู้ใหญ่บางคนมีรายได้จากการผูกขาดการให้บริการต่อทหารอเมริกันที่มาพักผ่อนในประเทศไทย รวมกับรายได้ที่จะได้จากกิจการขนส่งของรัฐรวมกันแล้วเป็นจำนวนถึงหลายล้านบาทต่อปี หรืออีกทีนายกรัฐมนตรียของไทยบางคนได้ถึงแก่กรรมลงไปโดย มีมรดกเหลืออยู่พอที่จะเลี้ยงดูประชาชนได้เป็นจำนวนล้านคน

ดังนั้น จึงอาจเรียกได้ว่า การที่รัฐบาลพยายามเน้นให้ประชาชนเห็นถึงภัยคุกคามของคอมมิวนิสต์นั้นเป็นนโยบายที่ไม่ตรงไปตรงมาทีเดียว เป็นเรื่องที่น่าคิดว่าอนาคตของไทยจะเป็นอย่างไรต่อไป เท่าที่พิจารณาอยู่ในหลาย ๆ ด้าน ประเทศไทยพอจะมีทางเลือกในอนาคตได้กี่ข้อต่อไปนี้ คือ

1. ดำเนินไปอย่างที่เป็นอยู่ ก็เป็นพันธมิตรกับสหรัฐต่อไปและพยายามเน้นให้สหรัฐเห็นความร้ายแรงของภัยคอมมิวนิสต์ที่กำลังมีต่อประเทศไทย เพื่อที่จะได้รับการ

ช่วยเหลือจำนวนมากจากสหรัฐต่อไป

2. ประเทศไทยอาจจะเปลี่ยนนโยบายจากหน้ามือเป็นหลังมือ ก็หันหลังให้กับสหรัฐ แล้วทำตัวเป็นกลาง หรือหันไปสนับสนุนจีนคอมมิวนิสต์ ซึ่งโดยวิธีนี้ฐานะทางเศรษฐกิจของไทยจะต้องถูกกระทบกระเทือนอย่างแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเศรษฐกิจของบุคคล "ที่อยู่ในวงการ"

3. ทางเลือกประการสุดท้ายที่ไทยพึงกระทำ คือ มีนโยบายต่างประเทศที่เป็นกลาง และปฏิบัติปรับปรุงสภาพที่ไม่น่าพอใจภายในประเทศ

พิจารณาจากทางเลือกทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ไทยน่าจะดำเนินการวิธีการแรกมากที่สุด ซึ่งเป็นวิธีการที่รักษาสถานการณ์คงเดิมต่อไป เพราะคงไม่มีนักการเมืองหรือนักธุรกิจที่มีอำนาจอยู่ในขณะนี้คนใดที่จะยินยอมให้ฐานะและบทบาทของตนที่อุตสาหกรรมมาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองต้องถูกยัดเยียดไป ถ้ายินยอมให้ปฏิบัติตามทางเลือกทั้งสองวิธีที่เหลือ

ประทุมพร วัชรเสถียร